

Vikbolandet

En inspirerande resa

Den 2 september 2015 åkte SPF Seniorerna Västra Rekarne på bussresa till tre olika resmål på Vikbolandet. Dagen började med regn. Vid Simonstorps kyrka gjorde vi första stoppet för förmiddagskaffe. Vi fann, att det med regntunga skyar utanför bussfönstren, gick över förväntan att klara serveringen inne i bussen.

Lite frågesport, då vi åkte genom Kolmården, gjorde att resan inte kändes så lång.

När vi nådde vårt första mål, Vikbolandsstruts på Vånga gård, fick vi inledningsvis solsken och en guidning bland strutsarna av ägaren

Niclas Nordqvist.

Han berättade om stutsarnas karaktär, vanor och förmågor och om uppfödningens utmaningar, så att vi alla blev intresserade.

Honorna kan värpa mer än 40 ägg om året, om de inte får ruva äggen. En kläckningsmaskin får sköta det bestyret..

För att få lönsamhet tar man vara på förutom köttet, huden som efter beredning blir till bl. a. väskor och skor, fjädrarna och dunen som används bl.a. till kvinnlig flärd , fettet som blir till tvål och salvor , äggen som blir till kakor och glass, äggskalen som blir till konstfulla lampskärmar. I gårdens shop fanns många vackra strutsprodukter. Där sålde man även kokött och charkvaror från egna dikor.

Flera av resenärerna hade med kylväskor, så kommersen var planerad och god. Till lunchen serverades vi välsmakande marinerad, grillad struts med potatisgratäng och sallad. Till dessert fick vi glass på strutsägg, ett ägg motsvarar 25 hönsägg.

Farmen sköts av familjen och ett par anställda. Den har funnits sedan 1997. Under 90-talet fanns många strutsfarmer i Sverige. Nu återstår ett fåtal.

På HylingeOppgård i Häradshammar besökte vi Tore och Anne-Marie Folkesson. Slakten har bott på gården i 12 generationer. Tore har samlat redskap, verktyg och hushållsmaskiner som under generationer använts

och tillverkats på gården. Han har gjort ett museum med kärlek i ett av uthusen.

Ett f.d. hönshus har fått härberga de mest varierande textila verk av sex generationer kvinnor på gården. Vi imponerades av Anne-Maries energi att tvätta, ställa samman och berätta medryckande om sina textila klenoder.

Det var igenkännandets glädje för många av oss kvinnor. Vi fick se alster gjorda med de mest varierande tekniker. Ett stycke kvinnohistoria.

På eftermiddagen åkte vi till Häradshammars-bygdgård. Där har man inrymt ett Zarah Leander museum, som var målet för vårt besök. Birgitte Pettersson, tyskan som under många år varit Zarah Leanders allt i allo tog emot oss.

Vi fascinerades av hennes berättelse om hur deras vägar korsades och så småningom ledde till livslångt samarbete. Hennes stora beundran för Zarah Leander redan i tonåren fick henne att börja samla allt som skrevs om hennes idol. Hennes samlingar är nu grunden i museet. Vi fick en kärleksfull berättelse om Zarahs karriär och liv. Hennes framgångsrika tyska karriär inom filmen och som sångerska medförde utfrysning

hemma i Sverige efter kriget. Först i mitten av 50-talet fick hon framträda igen. Hennes pianist Arne Hülphers blev hennes tredje make i ett lyckligt äktenskap. Zarah Leander gick bort 1981.

Medlemmar i Hembygdsföreningen serverade kaffe före rundvandringen i museet.

Där fanns mängder av idolbilder av en underskön ung Zarah och några av hennes scenkreationer och mycket annat att fördjupa sig i. På vägen ut råkade vi se vävstugan, med flera väverskor i arbete. Vid det korta besöket där jämförde vi med vävstugan hemma i Gillberga Lista. Fyllda av nya intryck från en lyckad dag startade vi hemresan.

Karin Nilsson

höll i pennan

Per Ahlquist
i kameran